

DID I MENTION I NEED YOU?



Estelle Maskame

# Did I Mention I Need You?

Vertaald door Jasper Mutsaers

moon  
young adult

Oorspronkelijke titel: *Did I Mention I Need You?*  
Oorspronkelijk uitgegeven door: Black & White Publishing, 2015  
© Estelle Maskame, 2015  
© Vertaling uit het Engels door Jasper Mutsaers, 2016  
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2016  
© Omslagfoto: Shutterstock / iStockphoto  
© Omslagontwerp: stuartpolsondesign.com  
© Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup  
Typografie: Crius Group, Hulshout  
Foto auteur: © Alison Miller

ISBN 978 90 488 3477 8  
ISBN 978 90 488 3478 5 (e-book)  
NUR 285

[www.uitgeverijmoon.nl](http://www.uitgeverijmoon.nl)  
[www.overamstel.com](http://www.overamstel.com)

**OVERAMSTEL**  
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



Voor degenen die zeiden dat ik het niet kon,  
en voor degenen die zeiden van wel.



# 1

Driehonderdnegeenvijftig dagen.

Zo lang heb ik hierop gewacht.

Zoveel dagen heb ik afgeteld.

Het is driehonderdnegeenvijftig dagen geleden dat ik hem voor het laatst heb gezien.

Gucci krabt aan mijn been als ik tegen mijn koffer geleund, op van de spanning, door het raam van de woonkamer naar buiten kijk. Het is bijna zes uur 's ochtends, en buiten is de zon net op. Ik zag hem twintig minuten geleden in het donker opkomen, en het viel me op hoe mooi de laan is en hoe het zonlicht op de auto's langs de kant van de weg valt. Dean kan ieder moment voorrijden.

Ik laat mijn blik naar de grote Duitse herder aan mijn voeten glijden. Ik buk me en kroel haar achter haar oren tot ze zich omdraait en naar de keuken trippelt. Ik kijk maar weer naar buiten, meer kan ik niet doen, en loop in mijn hoofd alles na wat ik heb ingepakt, maar daar word ik alleen maar onrustig van, dus leg ik mijn koffer op de grond en rits hem open. Ik rommel door de stapel shorts, mijn Converses en mijn verzameling armbandjes.

‘Eden, je hebt alles. Geloof mij nou maar.’

Ik stop met wat ik aan het doen ben en kijk op. Mijn moeder staat in haar badjas in de keuken bij het aanrecht naar me te kijken, haar armen over elkaar geslagen. Ze heeft al een hele week dezelfde blik in haar ogen. Verdrietig en tegelijkertijd geïrriteerd.

Ik zucht en prop alles terug in de koffer, doe hem dicht en zet hem rechtop. Ik sta op. ‘Ik ben gewoon een beetje nerveus.’

Ik weet niet goed hoe ik moet omschrijven hoe ik me voel. Ik ben zenuwachtig, logisch, omdat ik geen idee heb wat ik kan verwachten. In driehonderdnegeenvijftig dagen kan veel veranderen. Alles kan anders zijn. Dus ben ik ook bang. Bang dat alles hetzelfde is gebleven. Ik ben bang dat zodra ik hem zie, alles weer terugkomt. Dat heb je met afstand: het geeft je de gelegenheid om verder te gaan zonder iemand, of om je juist te realiseren dat je niet zonder hem kunt.

En op dit moment zou ik niet weten of ik mijn stiefbroer gewoon mis, of dat ik degene mis op wie ik verliefd was. Ik weet niet goed wat het verschil is. Ze zijn een en dezelfde persoon.

‘Nergens voor nodig,’ zegt mijn moeder. ‘Je hoeft niet nerveus te zijn.’ Ze loopt de woonkamer in, Gucci stuipterend achter haar aan, en tuurt eerst door het raam voor ze op de armleuning gaat zitten. ‘Wanneer komt Dean?’

‘Nu,’ zeg ik zacht.

‘Ik hoop dat je vast komt te zitten in het verkeer en je je vlucht mist.’

Ik knarsetand en draai me om. Mijn moeder is hierop tegen sinds ik het ter sprake bracht. Ze houdt er niet van om tijd te verspillen en kennelijk vindt ze die zes weken dat ik wegga precies dat: tijdverspilling. Het zijn de laatste maanden dat we in hetzelfde huis wonen voor ik in de herfst naar Chicago verhuis. Het komt er voor haar op neer dat we elkaar daarna nooit meer zullen zien. Wat nergens op slaat. Na mijn laatste tentamens kom ik terug naar huis voor de zomervakantie.

‘Vind je het echt zo erg?’

Eindelijk verschijnt er een glimlach op haar gezicht. ‘Nee hoor, ik ben gewoon jaloers en een beetje egoïstisch.’

Dan hoor ik het geluid van een auto. Ik weet zonder te hoeven kijken dat het Dean is, en het zachte gepruttel houdt op als de auto



de oprit oprijdt. Jack, de vriend van mijn moeder, heeft zijn truck daar ook staan, dus ik moet reikhalzen om het goed te kunnen zien.

Dean duwt het portier open en stapt uit, maar hij heeft geen haast en zijn gezicht verraadt niks, alsof hij hier liever niet wil zijn. Dat verbaast me totaal niet. Gisteravond was hij bot en de hele tijd met zijn telefoon bezig, en toen ik naar huis ging liep hij niet mee naar mijn auto, wat hij anders wel altijd doet. Net als mijn moeder is hij een beetje boos op me.

Ik krijg een brok in mijn keel, die ik probeer weg te slikken als ik het handvat uit mijn koffer trek. Ik rijd hem naar de voordeur, maar blijf onderweg staan om mijn moeder bezorgd aan te kijken. Het is eindelijk tijd om naar het vliegveld te gaan.

Dean klopt niet aan voor hij binnenkomt. Dat doet hij nooit; dat hoeft ook niet. Maar de deur zwaait langzamer open dan anders voor hij het huis betreedt, en hij ziet er moe uit.

‘Morgen.’

‘Goedemorgen Dean,’ antwoordt mijn moeder. Haar glimlach verandert in een brede grijns als ze haar hand naar hem uitsteekt en hem zacht in zijn arm knijpt. ‘Ze is er klaar voor.’

Deans donkere ogen kijken naar me. Normaal gesproken lacht hij als hij me ziet, maar nu is zijn blik neutraal. Hij kijkt me echter wel met opgetrokken wenkbrauwen aan, alsof hij wil vragen: ‘Is dat zo?’

‘Hoi,’ zeg ik, en ik ben zo nerveus dat het niet erg overtuigend en sneu klinkt. Ik kijk naar mijn koffer en vervolgens naar Dean. ‘Lief dat je dit op je vrije dag wilt doen.’

‘Zeg dat nou niet,’ zegt hij, maar hij lacht erbij en dat stelt me gerust. Hij doet een stap naar voren om mijn koffer over te nemen. ‘Ik had tot vanmiddag in bed kunnen liggen.’

‘Je bent te goed voor deze wereld.’ Ik buig me naar hem toe en sla mijn armen om hem heen, en begraaf mijn hoofd in zijn shirt terwijl hij me lachend terug knijpt. Ik til mijn hoofd op en kijk hem met geloken ogen aan. ‘Je meent het.’

‘Aaaah,’ kirt mijn moeder naast ons, waardoor ik beseft dat ze er ook nog is. ‘Jullie zijn zo leuk samen.’

Ik kijk haar even waarschuwend aan voor ik me weer tot Dean wend. ‘Hoogste tijd om te gaan.’

‘Nee, ik moet eerst nog wat zeggen.’ Mijn moeder staat op en haar glimlach verdwijnt van haar gezicht om plaats te maken voor een afkeurende frons. Ik vrees dat die frons er permanent zit als ik terugkom. ‘Niet met de metro gaan. Niet met vreemden praten. Niet naar de Bronx gaan. En kom alsjeblieft levend terug.’

Ik sla mijn ogen ten hemel. Twee jaar geleden gaf ze me exact dezelfde preek toen ik naar Californië ging om de band met mijn vader te versterken, alleen waarschuwde ze me toen voornamelijk voor hem. ‘Ja, mam,’ zeg ik. ‘Het komt erop neer dat ik geen domme dingen moet doen.’

Ze kijkt me strak aan. ‘Precies.’

Ik laat Dean los, loop naar haar toe en sla mijn arm om haar heen. Een knuffel brengt haar wel tot zwijgen. Dat werkt altijd. Ze pakt me stevig beet en zucht in mijn nek. ‘Ik zal je missen,’ mompel ik, maar het is bijna onhoorbaar.

‘En je weet verdomd goed dat ik jou net zo erg ga missen,’ zegt ze als ze zich losmaakt uit mijn omhelzing, haar handen nog op mijn schouders. ‘Ga nou maar. Straks mis je je vlucht nog.’

‘We moeten inderdaad gaan,’ zegt Dean. Hij trekt de voordeur open, trekt mijn koffer over de drempel en blijft staan. Misschien om te horen of mijn moeder nog meer ongevraagd advies heeft voordat ik vertrek. Gelukkig heeft ze dat niet. Ik pak mijn rugzak van de bank en volg Dean naar buiten, maar niet zonder nog een keer naar mijn moeder te zwaaien. ‘Tot over zes weken dan maar.’

‘Daar hoeft je me niet steeds aan te herinneren,’ zegt ze, en ze gooit meteen de voordeur dicht. Ik rol met mijn ogen en steek het gazon over. Ze draait wel weer bij. Ooit.

‘Gelukkig,’ zegt Dean over zijn schouder als ik achter hem aan loop naar zijn auto, ‘ben ik niet de enige die alleen achterblijft.’

Ik knijp mijn ogen dicht, haal een hand door mijn haar en blijf staan dralen bij het portier als Dean mijn koffer in de kofferbak gooit. 'Niet doen, Dean.'

'Maar het is niet eerlijk,' moppert hij. We stappen precies tegelijk in, en zodra hij het portier dichttrekt, kreunt hij. 'Waarom moet je per se weg?'

'Waar maak je je nou zo druk om?' vraag ik, omdat ik zelf echt het probleem niet zie. Zowel hij als mijn moeder is er al sinds het begin op tegen dat ik naar New York ga. Het lijkt wel of ze denken dat ik nooit meer terugkom. 'Ik ga gewoon op vakantie, hoor.'

'Vakantie?' zegt Dean spottend. Ondanks zijn slechte humeur slaagt hij erin de motor te starten en me weg te brengen. Hij rijdt achteruit de oprit af, en rijdt de straat uit richting het zuiden.

'Je gaat zes weken weg. Dan ben je een maand thuis om vervolgens naar Chicago te verhuizen. We hebben maar vijf weken samen. Dat is niet echt veel.'

'Weet ik, maar in die vijf weken gaan we alleen maar leuke dingen doen.' Ik weet dat dit het er niet beter op maakt, want we weten allebei al maanden dat dit moment eraan zat te komen, en nu gooit Dean er eindelijk alles uit. Ik zat er al een tijdje op te wachten.

'Daar gaat het helemaal niet om, Eden,' snauwt hij, en het snoert me even de mond. Hoewel ik het zag aankomen, blijft het gek om Dean geërgerd te zien. We maken bijna nooit ruzie, omdat we het nooit oneens zijn. Tot vandaag.

'Waar gaat het dan wel om?'

'Dat jij liever zes weken daarnaartoe gaat dan bij mij blijft,' zegt hij, maar hij praat opeens een stuk zachter. 'Is New York echt zo gaaf? Wie wil er nou zes weken naar New York? Een weekje is toch ook leuk?'

'Omdat hij me voor zes weken heeft uitgenodigd,' beken ik. Misschien is zes weken wat aan de lange kant, maar toen ik ermee instemde, vond ik het het beste idee ooit.

'Waarom sloot je geen compromis?' Hij wordt met de tweede

nijdiger, en zijn handen bewegen mee met zijn woorden, wat resulteert in wild rijgedrag. ‘Je kon toch ook gewoon zeggen: “Ja, leuk, ik kom, maar twee weken is lang genoeg, toch?”’

Ik ga met mijn armen over elkaar geslagen van hem afgewend uit het raampje zitten kijken. ‘Doe effe chill, man. Rachael heeft geen een keer lopen zeuren dat ik wegga. Waarom jij wel?’

‘Omdat Rachael je beste vriendin is, en ik je vriendje. En omdat ze je daar komt opzoeken,’ kaatst hij de bal terug, en ik moet toegeven: hij heeft gelijk. Rachael en onze vriendin Meghan, die ik nauwelijks gezien heb sinds ze aan de Utah State University studeert, hebben maanden geleden al een trip naar New York gepland. Ik was ook uitgenodigd, maar Tyler was hen voor. Ik zou dus hoe dan ook deze zomer in die stad beland zijn, maar ik denk niet dat ik het Dean kwalijk mag nemen dat hij zich buitengesloten voelt, terwijl ik, Rachael, Meghan en Tyler – bijna onze hele vriendengroep – zonder hem in New York een reünie organiseren.

Dean zucht en zwijgt een tijdje, en we praten pas weer als we voor een stopbord staan. ‘Je begint wel érg vroeg met onze langeafstandsrelatie,’ zegt hij. ‘Daar baal ik van.’

‘Oké, draai maar om,’ bijt ik hem toe. Ik draai me bruusk naar hem toe, en steek mijn handen in de lucht. ‘Ik blijf wel hier. Nou je zin?’

‘Nee,’ zegt hij. ‘Ik breng je naar het vliegveld.’

Het volgende halfuur praten we niet. Er valt niks meer te zeggen. Dean is over de zeik en ik weet niet wat ik moet doen om hem op te vrolijken, dus valt er een gespannen stilte tot we bij terminal 7 aankomen.

Dean parkeert langs de stoep en kijkt me indringend aan. Het is inmiddels bijna zeven uur. ‘Beloof je dat je me in elk geval héél veel belt?’

‘Sowieso, Dean. Dat weet je toch?’ Ik blaas uit en glimlach flauwtjes, hopend dat hij bezwijkt voor mijn onschuldige blik. ‘Probeer me niet te veel te missen.’

‘Dat is makkelijker gezegd dan gedaan,’ zegt Dean. Weer een zucht. Maar als hij me aankijkt, vrolijkt hij volgens mij op. ‘Kom hier jij.’

Hij steekt zijn handen naar me uit, pakt mijn hoofd teder met beide handen vast, trekt me over de console tot onze lippen elkaar raken, en al snel is onze ruzie vergeten. Hij kust me net zo lang tot ik me moet terugtrekken.

‘Wil je soms dat ik mijn vlucht mis?’ vraag ik met opgetrokken wenkbrauw als ik het portier open en mijn benen naar buiten zwaai.

Dean grijnst. ‘Misschien.’

Ik rol met mijn ogen, stap uit, hang mijn rugzak om mijn schouder en gooi het portier zachtjes dicht. Ik haal mijn koffer uit de kofferbak voor ik om de auto heen loop en voor zijn raampje ga staan, dat hij meteen omlaag draait.

‘Zeg het eens, New York City-grietje?’

Ik graai in mijn zak en haal het briefje van vijf dollar tevoorschijn, hetzelfde briefje dat we al zolang we elkaar kennen blijven uitwisselen, elke keer als we elkaar een dienst bewijzen. Het briefje is inmiddels ontzettend verkreukt en gescheurd, en ik ben verbaasd dat het nog niet uit elkaar is gevallen. ‘Vijf dollar voor de benzine.’

Dean knijpt zijn lippen samen als hij het aanneemt, maar dat neemt niet weg dat hij lacht. ‘Met vijf dollar red je het deze keer niet.’

‘Weet ik. Sorry.’ Ik steek mijn hoofd door het raampje, plant een zoen op zijn mondhoek, draai me om en loop eindelijk de terminal in. Achter me hoor ik de motor weer starten.

Ik ben bijna twee jaar niet op LAX geweest, dus ergens zou ik het fijn vinden als Dean met me meeliiep naar binnen, maar het lijkt me beter dit niet onnodig lang te laten duren. Hij zou het vreselijk vinden om me achter de douane te zien verdwijnen. En trouwens, ik kan het wel alleen. Denk ik.

Zoals voorspeld is het ongelooflijk druk als ik naar binnen loop, zelfs op dit tijdstip. Ik baan me een weg door de stroom mensen,

tot ik een plekje vind waar ik even kan stilstaan. Ik laat mijn rugzak van mijn schouder glijden, rommel erin en haal mijn telefoon tevoorschijn. Ik open mijn sms'jes, pak mijn koffer, en typ op weg naar de incheckbalie een berichtje.

*Volgens mij is het nu komende zomer. Kom eraan.*

En dat verstuur ik naar degene die ik driehonderdnegenenvijftig dagen niet gezien heb.

Ik stuur het naar Tyler.

Pas als ik land op Newark Liberty International Airport, besef ik dat het helemaal niet in New York ligt. Het ligt in New Jersey en het is er bomvol. Ondanks het feit dat we tien minuten te laat vertrokken, landen we tien minuten te vroeg. Mijn lijf vindt nog steeds dat het twee uur 's middags is, en ik heb zin om te lunchen, maar hier is het 17.17 uur 's middags.

Wat dus wil zeggen dat ik hem nu elk moment kan zien.

Mijn hart slaat over als mijn ogen de informatieborden boven mijn hoofd scannen. Normaal gesproken zou ik even stilstaan om te bepalen waar ik naartoe moet, maar ik kan nu niet stilstaan. Ik kan het geen seconde langer meer uitstellen. Ik wil hem zien, dus hang ik mijn rugzak over mijn schouder en loop achter de mensen aan met wie ik in het vliegtuig zat. Maar ik word met elke stap misselijker. Met elke stap besef ik dat ik hier niet naartoe had moeten komen. Besef ik dat dit geen goed idee was.

*Natúúrlijk is het geen goed idee, denk ik bij mezelf.*

Alsof ik over hem heen kom door bij hem te zijn. Het maakt het alleen maar erger, moeilijker. Voor hem niet. Hij is waarschijnlijk al lang over me heen en heeft naar alle waarschijnlijkheid iets met een schattig meisje met een New Yorks accent. En daar kom ik aan, het sukkelkje dat een heel jaar alleen maar aan hem heeft kunnen denken. Ik weet dat als ik hem zie, mijn gevoelens voor hem niets veranderd zullen zijn. Ik merk het nu al. Ik heb hetzelfde nerveuze gevoel in mijn maag als toen hij vorig jaar naar me lachte, en mijn hart gaat net zo tekeer als toen onze blikken elkaar kruisten.

Ik vraag me af of ik nog om kan draaien.

Het groepje mensen dat ik volg gaat op een roltrap naar beneden, maar ik blijf boven aarzelend staan en doe een stap opzij, niet wetend wat ik moet doen. Misschien valt het wel mee. Ik vind het écht leuk om hem weer te zien, ook al nemen mijn zenuwen nu de overhand, en ik heb hier zo lang op gewacht, dat het stom is om nu te gaan twijfelen.

Ik ben gewoon in de war en kan niet helder nadenken, maar ik kan niet meer terug. Het is tijd om hem na een jaar weer te zien.

Ik knijp hard in het hengsel van mijn rugzak als ik op de roltrap stap, en mijn hart slaat bijna letterlijk tegen mijn borstkas. Ik vraag me af of de mensen om me heen het kunnen horen. Het voelt alsof ik een hartaanval krijg, alsof ik elk moment tegen de vlakke kan gaan vanwege een overdosis spanning. Mijn benen voelen stijf aan, maar ik slaag er op de een of andere manier in om in beweging te blijven, van de roltrap af te komen en naar de aankomsthal te lopen.

Ik kijk met een half oog naar de bagagebanden, maar eigenlijk zoek ik naar een paar groene ogen. Om me heen zie ik mensen aarzelend om zich heen kijken. Mensen in pak die een bordje vasthouden. Gezinnen die aandachtig kijken wie er op de roltrap staan. Ik bestudeer hen op mijn beurt twee keer zo aandachtig. Ik weet precies naar wie ik zoek. Heel even denk ik dat ik hem zie. Zwart haar, lang. Maar net als mijn hart dreigt stil te staan, trekt hij een vrouw in zijn armen en besef ik dat hij het helemaal niet is.

Mijn blik speurt de aankomsthal weer af als ik op weg ben naar de bagagebanden, ik dwing mezelf in beweging te blijven, ook al zijn mijn benen nog zo zwaar. Ik kijk in het voorbijgaan naar de bordjes met namen die mensen omhooghouden, neem de achternamen in me op en vraag me af wat deze mensen in New York te zoeken hebben. Maar niet erg lang, want opeens trekt één bordje mijn aandacht. De reden dat ik ernaar kijk is dat mijn naam er met een markeerstift op staat geschreven, de letters net een beetje scheef.

Dan zie ik hem.



Dan zie ik Tyler.

Hij houdt het stomme bordje net onder zijn ogen en zodra onze blikken elkaar kruisen, verschijnen er kraaienpootjes rond de zijne. Hij grijnst. Er daalt opeens rust over me neer. De spanning in mijn borst verdwijnt. Mijn hart slaat niet langer tegen mijn borstkas. Mijn harstslag bonkt niet meer onder mijn huid. Ik sta daar maar, midden in de aankomsthal, word aan alle kanten opzij geduwd door medereizigers. Maar het interesseert me niet dat ik in de weg sta. Het interesseert me niet dat ik een verloren indruk maak. Het enige wat me boeit is dat Tyler er is, dat we weer oog in oog staan, en dat alles meteen op z'n plek valt. Die driehonderdnegeenvijftig dagen dat hij niet naar me lachte zoals hij dat nu doet, zijn verdwenen.

Hij laat het bordje langzaam zakken zodat zijn gezicht tevorschijn komt, en zijn grijns, zijn kaak en de kleur van zijn ogen en de manier waarop hij langzaam zijn ene wenkbrauw optrekt doen me denken aan al die dingen die ik altijd zo leuk vond aan hem. Misschien vind ik ze nog steeds leuk, want mijn voeten komen weer in beweging. En rap ook. Ik loop recht op hem af, loop met elke stap harder, en heb alleen oog voor hem. Omdat ik recht op hem afsteven moeten de mensen opzijgaan voor me, ik ren inmiddels. Zodra ik bij hem ben, stort ik me in zijn armen.

Ik denk dat hij daardoor verrast wordt. We doen een stap achteruit, het bordje valt op de grond als hij me beetpakt, en ik ben me vaag bewust van een paar mensen om ons heen die 'Ah' zeggen, omdat ze denken dat we een stelletje zijn dat elkaar online ontmoet heeft en elkaar nu voor het eerst ziet. Dat ziet er waarschijnlijk zo uit omdat het ook min of meer zo is. Het is ook een langeafstandsrelatie. Tussen stiefbroer en -zus, welteverstaan. Niettemin trek ik me weinig aan van ons publiek. Ik sla mijn benen om hem heen, en begraaf mijn gezicht in zijn schouder.

'Ik denk dat ze een verkeerd beeld hebben van ons,' mompelt Tyler bij mijn wang, en hij hervindt lachend zijn evenwicht. Ik mag zijn stem het afgelopen jaar dan elke week gehoord hebben, in het

echt klinkt hij heel anders. Alsof ik hem kan voelen. ‘Zet me maar weer neer,’ fluister ik, en dat doet hij dan ook. Hij houdt me nog even stevig vast en laat me zakken. En dan kijk ik op, en kijk hem van dichtbij aan. ‘Hoi,’ zeg ik.

‘Hey,’ antwoordt hij. Hij beweegt zijn wenkbrauwen heen en weer en hij zendt alleen maar relaxte en positieve signalen uit. Ik krijg de grijns niet van mijn gezicht. ‘Welkom in New York.’

‘New Jersey,’ verbeter ik hem, maar er komt slechts gefluister uit mijn mond als ik zijn gezicht aandachtig bestudeer. Het lijkt wel of hij in een jaar tijd vier jaar ouder is geworden, maar dat komt door de stoppels die zijn wangen sieren. Ik probeer niet te zien hoe goed hem dat staat, dus verplaats ik mijn blik naar zijn armen, wat het alleen maar erger maakt. Zijn bicepsen zijn groter dan in mijn herinnering, dus slik ik de brok in mijn keel weg en kijk in plaats daarvan naar zijn wenkbrauwen. Van wenkbrauwen raak ik niet opgewonden.

*Serieuus, Eden. Waar ben je mee bezig?*

‘New Jersey dan, ook goed,’ zegt Tyler. ‘Je gaat het hier fantastisch vinden. Ik ben zo blij dat je er bent.’

‘Wacht even.’ Ik doe een stap naar achteren en kijk hem met een schuin hoofd nieuwsgierig aan. Ik weet bijna zeker dat hij zojuist zijn klinkers beklemtoonde. ‘Hoor ik nou... Heb je een New Yorks accent?’

Hij wrijft in zijn nek, en haalt zijn schouders op. ‘Een beetje. Je neemt het over, weet je. Het helpt ook niet echt dat Snake uit Boston komt. Je hebt mazzel dat ik de r niet inslik.’

‘Dat is je huisgenoot, toch?’ Ik probeer me onze telefoongesprekken van het afgelopen jaar voor de geest te halen, waarin Tyler vertelde welke school hij die dag had bezocht, of wat hij voor leuks had meegemaakt, zoals toen het winter werd en hij voor het eerst sneeuw zag, maar ik word te veel afgeleid door zijn nieuwe stemgeluid. Ik weet niet waarom het me niet is opgevallen als we aan de telefoon zaten. ‘Wat is zijn echte naam ook alweer?’

‘Stephen,’ zegt Tyler, en hij slaat zijn ogen ten hemel. ‘Kom, we gaan.’

Hij loopt naar de uitgang, maar ik maak hem vlug duidelijk dat ik mijn bagage nog niet heb, en hij wijst me schaaplichtig waar de bagageband is. Ik heb vijf minuten verspild door me in zijn armen te storten, dus gelukkig is het niet meer zo druk. Ik zie mijn koffer vrijwel meteen, en al snel lopen we van terminal c naar het parkeerterrein. Tyler trekt mijn koffer moeiteloos achter zich aan.

Het is extreem warm buiten. Warmer dan in Santa Monica en warmer dan in Portland. Ik trek mijn hoody uit en prop ’m in mijn rugzak als we bij zijn Audi aankomen, die er gek genoeg nog steeds als nieuw uitziet. Ik had eerlijk gezegd verwacht dat hij onder de graffiti zou zitten, of dat er op zijn minst een raampje of twee uitgetikt waren.

Tyler rukt de kofferbak open – die aan de voorkant zit – en zet mijn koffer erin alvorens de klep weer dicht te doen. ‘Trekt je moeder het een beetje?’ vraagt hij gniffelend.

Ik rol met mijn ogen en laat me op de passagiersstoel zakken, en wacht met antwoorden tot hij ook is ingestapt. ‘Niet echt. Ze doet alsof ik hier blijf wonen of zo.’

Ik laat mijn vingers over het leer van de zitting glijden en adem in. Brandhout. Febrèze. Bentley-eau de toilette. Man, wat heb ik dat luchtje gemist. ‘Dean is ook kwaad.’

Tyler observeert me even. Dan wendt hij zijn blik af, start de motor en doet zijn gordel om. ‘Gaat het wel goed tussen jullie?’

‘Ja hoor,’ lieg ik. Ik heb eerlijk gezegd geen idee of het goed gaat tussen ons na onze ruzie van vanochtend. Dean kennende waait het wel weer over. ‘Alles goed.’ Ik kijk vanuit een ooghoek naar Tyler om te zien of hij reageert, of wat hij doet. Zijn kaken op elkaar klemmen bijvoorbeeld. Zijn ogen tot spleetjes knippen. Maar hij glimlacht alleen maar als hij het parkeervak uitrijdt.

‘Mooi,’ zegt hij, wat het beetje hoop dat ik had meteen de kop indrukt. Natuurlijk vindt hij het niet erg dat ik nog steeds iets met

Dean heb, omdat hij helemaal over me heen is. ‘Hoe gaat het met hem?’

Ik slik en vouw mijn handen, probeer er niet al te terneergeslagen uit te zien. Dat zou ik ook niet moeten zijn. Het zou me niets moeten doen. ‘Goed.’

Hij knikt. Zijn aandacht is op de weg gericht, op weg naar de uitgang. ‘En met mijn moeder?’ vraagt hij zacht. ‘Ik heb het gevoel dat ze met elk telefoontje bezorgder wordt. “Ja, mam, mijn kleren zijn schoon. Nee, mam, ik heb de boel niet af laten fikken, en nee, mam, ik zit niet in de shit.”’ Hij glimlacht flauwtjes en voegt eraan toe: ‘Nog niet, tenminste.’

‘Behalve dan die keer dat je werd aangehouden omdat je te hard reed,’ zeg ik. *Gewoon normaal doen. Alsof er niks aan de hand is*, zeg ik tegen mezelf.

Als we van het parkeerterrein de snelweg op rijden, kijkt hij me zelfgenoegzaam aan. ‘Wat niet weet wat niet deert. Even serieus: is de vriendin van Jamie een beetje lekker?’

Ik staar hem aan, en hij haalt onschuldig zijn schouders op. ‘Doe niet zo stoer,’ zeg ik. ‘Maar inderdaad: ze mag er zijn.’ Ik zie Jen niet zoveel en dat komt vooral omdat Jamie erop gebrand is haar bij mij uit de buurt te houden omdat ik hem kennelijk nogal voor schut zette toen hij haar voor het eerst mee naar huis nam. Blijkbaar is het *not done* om als zusje het vriendinnetje van je stiefbroer te vertellen dat hij in zijn slaap *The Road Not Taken* citeert. ‘Weet je wat er laatst gebeurde?’

‘Nee?’

‘Chase vroeg aan je moeder of een meisje uit zijn klas huiswerk mocht komen maken, maar het is zomervakantie, dus welk huiswerk wilde hij maken!’

‘Huiswerk,’ zegt Tyler spottend. ‘Niet slecht voor iemand van zijn leeftijd. Hij heeft eindelijk zijn games verruild voor meisjes.’

Mijn lippen krullen zich tot een grijns, maar hij kijkt me niet aan. ‘Het heeft er alle schijn van dat ze op hun broer lijken als het op meisjes aankomt.’

‘Ik maak ze allebei af als ik terug ben,’ mompelt hij, glimlachend. ‘Er met mijn reputatie vandoor gaan. Lekker origineel.’

We rijden over de snelweg, maar het is spitsuur, dus we komen langzaam vooruit. Ik trek de zonneklep omlaag. De zon doet pijn aan mijn ogen en mijn zonnebril zit in mijn koffer, achteraf gezien niet echt een slimme zet. ‘Vind jij dat het afgelopen jaar omgevlogen is?’

Als we voor de zoveelste keer stilstaan, maakt Tyler van de gelegenheid gebruik om me aan te kijken. Hij denkt even na en haalt dan zijn schouders op. Hij glimlacht bepaald niet meer. ‘Nee. Voor mijn gevoel duurde elke maand twee keer zo lang als anders. Het duurde eeuwen voor het zomer werd.’

‘Ik dacht juist dat het voor jou voorbij zou vliegen,’ zeg ik. ‘Met al dat gereis, en zo. Je was altijd onderweg.’ Elke keer als ik hem sprak, hield hij me op de hoogte van waar hij mee bezig was. Hij bezocht veel scholen en andere stichtingen, om bekendheid te geven aan kindermishandeling door te vertellen over het geweld dat zijn vader tegen hem gebruikte toen Tyler nog een kind was. De ene keer zat hij in Maine. Dan weer in New Jersey. Hij was vaak de stad uit. Ook al was hij vaak moe, ik geloof wel dat hij het naar zijn zin had.

Hij schudt zijn hoofd en kijkt naar de weg; het rijdt weer. ‘De werkdagen vlogen inderdaad voorbij, maar er kwam geen eind aan de avonden. Als ik thuiskwam zat Stephen meestal achter de computer opdrachten voor school te maken, dus verveelde ik me vaak kapot. Na een maand weet je in een stad als New York niet meer wat je moet doen als je niemand kent.’

Tyler heeft nooit eerder gezegd dat hij zich verveelde. Als we met elkaar aan de telefoon zaten, raakte hij niet uitgepraat over de stad, en hoeveel lekkerder de koffie was in New York, en dat hij het gigantisch naar zijn zin had. Het kwam niet bij me op dat hij loog. ‘Als je je zo verveelt, waarom blijf je dan nog zes weken?’

Heel even meen ik een glimlach te zien. ‘Omdat jij hier nu bent.’  
‘Wat wil je daarmee...?’

‘Gaaf nummer,’ onderbreekt hij me, en hij zet de radio harder door snel op het schermpje te tikken. Ik krijg niet de kans mijn vraag af te maken, dus kijk ik met opgetrokken wenkbrauw toe hoe hij zijn hoofd beweegt op de maat van de muziek. Volgens mij is het de nieuwe single van Drake. ‘Het nieuwe album van Kanye West is vandaag uitgekomen.’

‘Weet ik,’ zeg ik, maar ik luister niet echt. Eerlijk gezegd boeit het me niet. Ik vind Kanye West maar niks. Drake ook niet.

Ik heb geen idee meer waar het daarna over ging. Tyler had commentaar op van alles en nog wat, en ik gaf hem gelijk. Over de drukte op de weg, bijvoorbeeld, en het feit dat het lekker weer is, en dat we New Jersey bijna verruilen voor New York. Dat laatste vind ik wel leuk. Eindelijk.

De auto rijdt via een soort spiraal omlaag tot we bij een rij tolhuisjes komen. Tyler sluit aan in een rij waar je alleen met contant geld kunt betalen, en rijdt langzaam richting slagboom. ‘Weet je wat zo gek is aan de Lincoln Tunnel?’ zegt hij peinzend terwijl hij zijn portemonnee pakt.

‘Nee?’

‘Je rijdt gratis naar New Jersey, maar als je naar New York wilt, moet je betalen.’ Hij schudt zijn hoofd, muntgeld in zijn hand, en stopt bij het tolhuisje. ‘Snap ik ook wel. Wie wil er nou naar New Jersey?’ Ik lach als hij het raampje omlaag draait, en de auto staat zo laag op zijn banden, dat hij bijna uit zijn stoel moet komen om bij het tolhuisje te kunnen. De gast die het bemant om het geld in ontvangst te nemen, mompelt: ‘Gave auto,’ en hij doet de slagboom omhoog. Tyler vliegt weg. Met brullende motor, om de opmerking van de jongen kracht bij te zetten.

Ik ga met over elkaar geslagen armen naar hem toe gedraaid zitten. ‘Sommige dingen veranderen nooit,’ zeg ik plagerig.

Tyler grijnst, schaapachtig. ‘Macht der gewoonte,’ zegt hij verontschuldiging.

Een paar tellen later verdwijnt de zon die net nog zo hard brand-

de als we een van de drie tunnels in rijden, en laat een oranje gloed achter. Mijn ogen moeten even wennen aan het duister. Als ze gewend zijn, tuur ik uit het raampje, ook al valt er weinig meer te zien dan betonnen muren. Ik leun voorover en kijk naar het dak van de tunnel.

‘Waar rijden we onderdoor?’

‘De Hudson,’ zegt Tyler.

‘Echt heel gaaf.’ Ik kauw op mijn lip en leun weer achterover, en besef opeens dat ik de komende zes weken in New York ben. Het afgelopen halfuur leek ik te zijn vergeten waar we op weg naartoe waren, maar ik hoef alleen de naam van de rivier maar te horen om weer in het heden terug te keren.

‘Nou, welkom in New York dan maar,’ zegt Tyler na een tijdje. Hij wijst naar de voorruit, en ik volg de vingers waarmee hij naar de tunnelmuur wijst. Er staat een verticale streep op de muur. Aan de ene kant staat New Jersey, aan de andere kant New York. We passeren de staatsgrens, wat betekent dat we in New York zijn. Eindelijk. ‘Over een paar minuten zijn we op Manhattan,’ voegt hij eraan toe. Ik denk dat hij ziet hoe opgewonden ik ben, want ook al ben ik te veel onder de indruk om iets te zeggen, hij blijft naar me glimlachen. ‘En ik dacht dat we straks misschien naar Times Square konden gaan, als je niet te moe bent tenminste. Omdat het je eerste dag is, en zo. Je moet alle toeristendingen in de eerste week afgevinkt hebben.’

‘Times Square lijkt me wel wat,’ zeg ik. Ik probeer beheerst te klinken, omdat ik bang ben dat ik zo meteen alles bij elkaar gil. Ik ben nog nooit verder geweest dan de westkust, en nu ben ik niet alleen aan de oostkust, maar ik ben ook nog eens in New York City. Naast Los Angeles misschien wel de gaafste stad van het land. Althans, dat zegt men.

Ik sta op het punt te ontdekken of ze gelijk hebben.

### 3

Langzaam sijpelt er weer licht de Lincoln Tunnel binnen als we het einde naderen, en eenmaal terug in het daglicht worden we bijna verblind door de zon. Ik knijp niettemin mijn ogen tot spleetjes, omdat ik niets van de stad wil missen. Ik wil alles zien.

Aanvankelijk lijkt het bijna vertrouwd.

De overdreven grote drukte op de wegen. De constante stroom mensen die zich voortbewegen op de stoep, sommigen rennend naar de overkant. De hoogte van de gebouwen, die me heel even een licht claustrofobisch gevoel geven. Hierbij vergeleken is Santa Monica een weiland midden in Arkansas. Alles is volgebouwd, hoog. De gebouwen geven echter wel veel schaduw. En de bedrijvigheid is ongelooflijk. Het is nergens rustig, relaxed of gemoedelijk. Alles gaat snel, snel, snel, alsof iedereen haast heeft om ergens te komen, en ik denk dat dat hetgeen is wat vertrouwd voelt. Het is precies wat ik verwachtte, alleen komt er geen stoom uit de mangaten. Dat verzinnen ze er in de film waarschijnlijk gewoon bij.

‘Wauw.’

‘Dat zei ik dus ook,’ zegt Tyler lachend, en hij kijkt me vanuit zijn ooghoek aan als ik alles in me opneem. Tegelijkertijd lukt het hem om langzaam tussen voetgangers en taxi’s te manoeuvreren, op weg naar 42nd Street. ‘Maf, hè?’

‘Het is New York,’ zeg ik. ‘New fucking York.’

‘Dit is het Garment District,’ zegt hij. ‘We zijn op weg naar Midtown.’

Ik luister maar half, ik hoor wat hij zegt maar registreer het niet



meteen. Mijn blik wordt naar de hoge gebouwen om ons heen getrokken, en naar de bomen op de stoep, en het feit dat het bijna overal eenrichtingsverkeer is. Ik ga voorovergebogen zitten zodat ik beter kan zien wat er zich allemaal boven ons bevindt. 'Jij woont in de Upper East Side, toch?'

Ik concentreer me weer op Tyler, en zie dus dat hij zelfvoldaan grijnst. We staan stil voor een verkeerslicht. 'Je had toch niets anders verwacht van mijn moeder?'

'Nee,' geef ik toe. 'Echt niet dat ze jou in Harlem of zo zou onderbrengen.'

Hij mompelt afkeurend en schudt plagerig zijn hoofd. 'Eden toch! Ik had niet verwacht dat jij zo stereotiep was. East Harlem valt best mee, maar dat komt waarschijnlijk omdat ik Spaans spreek, dus ik pas er goed tussen. Ik heb hispanic genen, dat scheelt een heleboel.'

'Tyler, je bent hooguit een kwart hispanic. Je ziet het niet eens.' Ik probeer niet te kijken naar de grote hoeveelheid mensen die op de hoek van de straat staan te wachten tot ze kunnen oversteken en ondertussen naar de auto van Tyler staan te gapen, maar je kunt er moeilijk omheen. Tyler negeert het.

'Maar toch: hispanic genen,' zegt hij verdedigend, 'en dat is gaaf. Dank je wel, oma Maria. En mijn vader trouwens ook.'

Even weet ik niet wat ik moet zeggen. Ik ben een beetje verbaasd dat Tyler over zijn vader begint, en ik wacht tot zijn kaak verstrakt of zijn humeur omslaat, maar hij blijft lachend naar de voorruit wijzen. Hij zal het inmiddels wel gewend zijn om over zijn vader te praten. Hij doet het nu al een jaar.

'Voor het geval het je nog niet is opgevallen: Times Square is daar.'

'Wat?'

Op hetzelfde moment dat mijn blik naar de straat voor ons glijdt, springt het licht op groen, en Tyler geeft meteen plankgas, zodat de auto de hoek om vliegt en een wolk uitlaatgassen achterlaat waar

ons publiek op de stoep ongetwijfeld van onder de indruk zal zijn. Ik richt mijn blik weer op Tyler. ‘We nemen een omweg,’ legt hij uit, en hij grinnikt om mijn verbijsterde uitdrukking. ‘Ik wil nog niet dat je het ziet. Vanavond pas.’

‘Echt? Ga je nou serieus beweren dat Times Square om de hoek is, om vervolgens weg te rijden voor ik het te zien krijg?’ Ik sla mijn armen over elkaar en kijk de andere kant op, en doe lachend alsof ik het heel erg vind.

‘Het is ’s avonds veel mooier,’ zegt Tyler.

We rijden noordwaarts over Eighth Avenue, en passeren hotels, winkels en restaurants, en uiteraard honderden toeristen. Je ziet meteen wie hier woont en wie niet, vooral omdat die laatsten gefascineerd uit hun ogen kijken en bijna overal foto’s van nemen. Als ik niet achter de getinte ramen van Tylers auto zat, zou je geen verschil zien tussen hen en mij.

‘We steken nu Broadway over,’ mompelt Tyler vrijwel meteen als we 57th Street in rijden. ‘Central Park ligt twee blokken naar rechts. Carnegie Hall is zo meteen links.’

‘Niet zo snel!’ zeg ik, en ik steek geïrriteerd mijn handen in de lucht terwijl ik wild om me heen kijk, in de hoop alles te zien. Ik kijk naar links, hopend op een beetje groen, maar er staan nog heel veel hoge gebouwen voor, dus concentreer ik me weer op de straat die we oversteken: Broadway. De straat loopt niet parallel zoals alle andere straten, maar diagonaal, wat er wel gaaf uitziet. Maar verder is het een straat als alle andere, dus kijk ik weer op de weg voor me, en wacht tot ik Carnegie Hall zie, hoewel ik niet eens weet hoe het eruitziet.

Ik weet alleen wát het is: beroemd en prestigieus.

‘Tadaa,’ zegt Tyler en hij knikt naar een gebouw dat we rechts passeren. Ik krijg het maar een paar seconden te zien, maar dat is voldoende om me te realiseren dat het eigenlijk helemaal niet opvalt. Misschien dat ik het mooier zou vinden als ik iets meer had met klassieke muziek.

‘Dat was het?’

‘Yep.’

We blijven in oostelijke richting op 57th Street rijden en staan om de paar minuten stil voor een verkeerslicht. Er zijn zoveel winkels die ik niet ken, dat ik al snel niet meer weet wat ik allemaal heb gezien. Het duurt hier op Manhattan ongetwijfeld eeuwig voor je hebt gekocht wat je nodig hebt.

We staan weer bij een verkeerslicht als ik naar links kijk en eindelijk wat groens zie: Central Park. Een klein stukje maar, maar het is genoeg om me weer een opgewonden gevoel te geven. Mijn aanvankelijke enthousiasme was in de vijfentwintig minuten dat we door Manhattan rijden wel een beetje weggeëbd, maar komt nu weer helemaal terug. Central Park is de plek waar ik me het meest op verheugd heb. Je schijnt er fantastisch te kunnen hardlopen.

‘Fifth Avenue,’ licht Tyler me in. Hij pakt me bij mijn arm als hij merkt dat ik nauwelijks belangstelling heb voor de dure winkels die een paar meter van ons verwijderd zijn. Ze boeien me totaal niet.

Uiteindelijk wend ik mijn blik af van de bomen en kijk Tyler aan. ‘Is dat Central Park?’

Hij grijnst. ‘Yep.’

Het wordt groen en we zijn weg voor ik nog een keer heb kunnen kijken. De stad is groot en verwarrend, maar Tyler lijkt de weg goed te kennen. We rijden richting het noorden op Third Avenue, dat me doet denken aan Third Street, de promenade in Santa Monica. Ik vraag me af hoe Dean zijn vrije dag gaat doorbrengen.

‘We zijn er trouwens bijna,’ zegt Tyler. ‘Nog een stuk of vijftien blokken. Het is 74th Street.’

Ik kijk uit het raampje. 61th Street. De avenue die zich voor ons uitstrekt is prachtig. De lucht is blauw en de gebouwen worden beschenen door het zonlicht zodat de meeste wit lijken. En dan zijn we in 74th Street, wat ik pas in de gaten heb als Tyler een smal straatje met eenrichtingsverkeer in rijdt. Hij mindert vrijwel meteen

vaart en parkeert zijn auto tussen een Honda en een truck. Hij past er precies tussen.

Ik leun voorover om te kijken en frons. ‘Ben je niet bang dat ze je raken als ze wegrijden?’

‘Nee, ze blijven hier staan,’ zegt Tyler als hij de motor uitzet. ‘De truck is van een oude man die niet meer rijdt uit het gebouw naast me, en in de Civic woont een of ander meisje. Hij staat hier al zolang ik me kan herinneren. Ze slaapt er ’s avonds in.’

Zijn blik verraadt niks, dus ik weet niet of hij een grapje maakt, en ik krijg niet de kans om het te vragen, want hij zegt: ‘Kom, dan pak ik je spullen.’

Ik duw mijn portier open, stap uit en strek mijn benen.

En denk: wauw!

New York.

Ik ben in New York. Of beter nog: ik ben op Manhattan. Ik kijk omlaag. Er ligt veel kauwgom. En troep. Maar toch. Manhattan.

‘Gaat het?’

Ik kijk met een ruk op. Tyler hijst mijn koffer uit de kofferbak, let goed op dat hij de Honda Civic niet raakt, en kijkt me vragend aan. Ik glimlach schaaftachtig en haal mijn rugzak uit de auto alvorens hem met een zwier over mijn schouder te hangen. ‘Ja, maar... het is zo onwerkelijk.’

Nu hoor ik de drukte ook. Het geluid van motoren. Stemmen. Getoeter. Het is hard en tegelijkertijd ook niet. Een constant brommend geluid waar ik waarschijnlijk wel aan kan wennen. Nu begrijp ik waarom New Yorkers zo hard praten.

‘Snap ik,’ zegt Tyler. Hij gooit de kofferbak dicht en sluit de auto af. ‘Binnen een week ben je eraan gewend.’

Hij loopt om de auto heen en komt naast me op de stoep staan, en net als ik wil vragen waar zijn appartement is, knikt hij naar het gebouw aan de overkant. Het hoogste in de straat. Op de hoek. Het ziet er vanbuiten mooi uit, opgetrokken uit gebroken witte bakstenen en grote ramen met bruine kozijnen.

‘Overduidelijk: hier heeft je moeder de hand in gehad.’ Echt iets voor Ella om het mooiste gebouw uit te zoeken. Ik vraag me af hoe het er vanbinnen uitziet. Ik kijk omhoog, en tel vlug het aantal verdiepingen. Twintig. ‘Op welke verdieping woon jij?’

‘De twaalfde. Nummer 1203.’ Hij kijkt me nog steeds glimlachend aan. Dat doet hij al sinds het vliegveld. ‘Zullen we naar binnen gaan?’

Ik knik en steek achter hem aan de straat over naar de glazen schuifdeuren. Hij tikt een code in op het numerieke toetsenbord en met een harde piep springt de deur uit het slot. Ik rijd mijn koffer naar binnen en ga naast hem staan kijken hoe de entree eruitziet als hij me meevoert naar de lift. De brievenbussen beslaan een hele muur, en er staan een paar automaten, maar verder is het leeg. De lift is echter enorm. Er kunnen met gemak twintig mensen in, maar nu zijn het alleen Tyler en ik. We staan allebei in een andere hoek, en de afstand tussen ons lijkt te groot, alsof we dichterbij elkaar zouden moeten staan. Of misschien is dat gewoon wishful thinking van mijn kant.

‘Snake zal inmiddels wel thuis zijn,’ zegt hij even later. De lift komt met een schokje in beweging. ‘Hij ging stappen met een paar schoolvrienden, maar ik denk dat hij al wel terug is.’

‘Moet ik hem ook zo noemen?’ Ik heb niks tegen bijnamen, maar deze is wel heel erg belachelijk. Wie wil er nou zo genoemd worden? ‘Kan ik niet gewoon Stephen zeggen?’

‘Tuurlijk, geen probleem, als je het tenminste niet erg vindt dat hij een hekel aan je krijgt,’ zegt Tyler met een stalen gezicht. Langzaam verschijnt er een glimlach op zijn gezicht. ‘Na een tijdje klinkt het niet meer zo stom. Helemaal als je het over straat brult. Je leert vanzelf om de blikken te negeren die dat oplevert.’

Er klinkt een belletje, en de liftdeuren gaan open. We komen in een gebroken witte hal, waarschijnlijk in overeenstemming met de stenen van de buitenmuren. Drie deuren verder blijft Tyler met mijn koffer stilstaan voor nummer 1203.

‘Ik heb vanmorgen opgeruimd, maar als Snake thuis is kan ik niet garanderen dat het er nog steeds zo uitziet als toen ik wegging,’ zegt Tyler als hij een sleutelbos uit de achterzak van zijn spijkerbroek haalt. Hij maakt een beetje een nerveuze indruk.

‘Geeft niks,’ zeg ik. Ik glimlach nu weer. De gedachte dat Tyler speciaal voor mij zijn huis heeft opgeruimd, geeft me de hoop dat hij indruk op me wilde maken. Maar hoe langer ik erover nadenk, hoe meer ik ga twijfelen.

Ik hoor een klik en Tyler duwt de deur open. Hij doet een stap opzij om mij voor te laten.

Het eerste wat in me opkomt is: *Yep. Ella.*

Ik stap in een open ruimte. Beige vloerbedekking, rode, dure banken, glimmend zwarte meubels, en een joekel van een flatscreen aan de muur tussen twee enorme ramen die uitkijken over de stad. Rechts zijn twee deuren, ik neem aan van de slaapkamers, en links is een keuken.

De hele inrichting is rood, zwart en wit. Omdat het een open ruimte is, is de keuken slechts door het aanrecht gescheiden van de woonkamer, zodat je vanuit de keuken in de kamer kijkt. De kastjes en het aanrecht zijn glimmend wit. In de keuken is een deurloze doorgang naar zo te zien het washok. Aan de andere kant is nog een deur, die dicht is.

‘Gast, ben jij dat?’ hoor ik iemand roepen. ‘Want de douche doet weer raar. Het water is absurd koud. Het wordt niet warm.’

Met opgetrokken wenkbrauwen luister ik naar het zware Bostoniaanse accent. Daarbij vergeleken klinkt Tyler opeens weer hartstikke normaal. De badkamerdeur wordt opengetrokken en er komt een lange, blonde jongen naar buiten. Zijn huid is bleek en het interesseert hem blijkbaar allemaal niet zoveel, want hij steekt een hand in zijn joggingbroek om zijn zaakje goed te leggen als hij door de keuken loopt. ‘Denken die hufters nou echt dat ik met bevroren ballen...’ Hij stopt met praten als hij me ziet. Staat stil. Haalt zijn hand uit zijn broek. ‘Shit.’ Hij kijkt woest naar Tyler. ‘Had dat even gezegd, man.’

Tyler barst in lachen uit, kijkt naar mij, en haalt bijna verontschuldigend zijn schouders op. ‘Eden, dit is Snake.’

‘Hoi,’ zeg ik, lichtelijk opgelaten, alsof ik zojuist een grot ben binnengelopen met mannelijke holbewoners. Ik voel me op de een of andere manier een indringer. ‘Nou eh... aangenaam.’ Ik kan leukere manieren bedenken om iemand te ontmoeten dan met zijn hand in zijn kruis.

‘Aangenaam,’ zegt hij, en hij komt bij ons staan. Het eerste wat me opvalt is dat zijn ogen heel, heel flets zijn. Blauw, maar zo licht dat ze bijna grijs lijken. Hij steekt zijn hand naar me uit, maar ik schud nee. Hij grijnst. ‘Wil je me geen hand geven?’

‘Niet echt, nee,’ zeg ik.

Tyler schraapt zijn keel en slaat zijn armen over elkaar, en zijn blik glijdt beurtelings van Stephen naar mij als hij praat. ‘Oké. Om te beginnen: de basisregels.’

‘Basisregels?’ kaatst Stephen – of Snake, *whatever* – terug, alsof hij die term voor het eerst hoort.

‘We krijgen een vrouwelijke huisgenoot, dus de badkamerdeur gaat dicht,’ legt Tyler uit. ‘Eden mag ’s ochtends als laatste omdat zij het langst nodig heeft.’ Eerst wil ik ertegen ingaan, maar dan zie ik er opeens het nut wel van in. Als ik als laatste mag, komt tenminste niemand op de deur bonzen omdat ik moet opschieten.

‘Je bent wel een mazzelmeisje, hè? Een appartement delen met mij. Veel beter wordt het niet, toch?’ Snake kijkt me met een schuin hoofd aan, één wenkbrauw opgetrokken. Tyler rolt met zijn ogen. ‘Ik bedoel, je komt bij de coolste gast ooit te wonen.’

Ik trek een gezicht. ‘Ben jij altijd zo...?’

‘Charmant? Ja.’ Hij grijnst en geeft een neerbuigend tikje op mijn hoofd – gelukkig niet met die ene, vieze hand – en loopt naar de bank. ‘De tv is van mij.’

‘Trek je er maar niets van aan, hoor,’ mompelt Tyler bij mijn oor. ‘Hij denkt dat hij grappig is.’

Ik luister echter maar half. Ik merk alleen dat ik Tylers adem op

mijn huid voel en ik doe mijn uiterste best om daar niet op te reageren. Ik bijt op mijn lip om niet te rillen en verstomd pak ik mijn koffer. ‘Waar, eh... zal ik mijn spullen laten?’

‘In mijn kamer,’ antwoordt hij. Hij neemt mijn koffer over en trekt hem over het tapijt naar de eerste deur rechts. Hij maakt met zijn knie de deur open, laat mij wederom voorgaan, en zet mijn koffer naast zijn kingsize bed. Het is veel opgeruimder dan zijn slaapkamer thuis. Hier ligt ook beige vloerbedekking, het dekbed-overtrek is rood, de nachtkastjes zijn zwart. De muren hangen vol met American football- en honkbalposters.

‘Sinds wanneer hou jij van honkbal?’ vraag ik.

‘Sinds ik in New York woon,’ zegt hij grijnzend. Hij knikt naar het bed. ‘Slaap jij hier maar. Ik slaap wel op de bank.’

‘We kunnen toch samen in één bed slapen?’ Djiezus. Het is er al uit voor ik het in de gaten heb. Ik zie Tylers gezicht betrekken. Hij wrijft in zijn nek en haalt zijn schouders op. In hetzelfde bed slapen is duidelijk geen goed idee.

‘Ik ga wel op de bank liggen, Eden.’ Hij glimlacht geforceerd, en plotseling voelt de lucht zo verstikkend dat ik het raam wil openen en naar buiten wil. Ik weet dat het een stom idee was en aangezien Tyler dat dus duidelijk ook vindt, wil dat zeggen dat hij over me heen is.

Ik dwing mezelf normaal te doen, te doen alsof ik gewoon doorga met ademen. ‘Dat was inderdaad een domme opmerking. Is het goed als ik even ga slapen? Ik ben hartstikke moe.’ Ik kijk hoe laat het is. Het is halfzeven, en hoewel het thuis pas halfvier is, ben ik opeens kapot. Die vroege vlucht was een slechte zet.

‘Ja joh, tuurlijk,’ zegt hij, en hij doet een stap naar achteren, alsof hij niet weet hoe snel hij weg moet komen van zijn doorgedraaide halfzusje die het bed met hem wil delen.

‘Zullen we Times Square een andere keer doen? Kan ook morgen?’

‘Nee, nee,’ haast ik me te zeggen, iets te enthousiast. ‘Het lijkt me heel leuk. Ik slaap een uurtje en dan gaan we, oké?’



‘Een uurtje maar?’ Tyler kijkt me wantrouwend aan. Als hij in de twee jaar dat hij me kent iets geleerd heeft, dan is het wel dat ik slaap als een marmot. Ik denk dat hij denkt dat ik nooit meer wakker word als ik nu ga slapen.

‘Een uurtje,’ zeg ik. ‘Maak me anders maar wakker.’

Ik hoop dat Times Square niet wegloopt.